

РЕШЕНИЕ

№ 8850

гр. София, 05.03.2026 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 44 състав, в публично заседание на 24.02.2026 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Мария Владимирова

при участието на секретаря Албена Илиева, като разгледа дело номер **1210** по описа за **2026** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 и сл. от Административнопроцесуалния кодекс (АПК), във вр. с чл. 172, ал. 5 от Закона за движението по пътищата (ЗДВП).

Образувано е по жалба на Б. К. В. от [населено място], подадена чрез адв. С. Ф., срещу Заповед за прилагане на принудителна административна мярка № GRAM - 2131901 от 06.12.2025 г., издадена от В. Ц. С. – инспектор към РУ К., ОДМВР - С..

Релевират се доводи, че оспорената ПАМ е издадена в нарушение на материалните и процесуалните правни норми, като се иска отмяна на обжалваната заповед.

Ответникът – В. Ц. С. – инспектор към РУ – К., ОДМВР – С., се явява лично, оспорва жалбата и моли за отхвърлянето ѝ.

Софийска градска прокуратура – редовно призована, не се представлява и не излага становище по жалбата.

Административен съд – София-град, Трето отделение, 44 -ти състав, като обсъди доводите на страните и прецени събраните по делото доказателства, намира за установено следното от фактическа страна:

С оспорената в настоящото производство заповед на жалбоподателя е наложена принудителна административна мярка по чл. 171, т. 1, б. „з“, подб. „г“ от ЗДВП – временно отнемане на свидетелството за управление на моторно превозно средство (СУМПС) до решаване на въпроса за отговорността, но не повече от 6 месеца, като е отбелязано, че е отнето СУМПС №[ЕИК].

В оспорения акт като фактическо основание за издаването му е посочено следното : в [населено място], по ул. Л. шосе“ с посока на движение от [населено място] към [населено място] оспорващият управлява МПС с рег. [рег.номер на МПС] , собственост на В. С. Г., като при

извършена полицейска проверка е установено, че управляваното от него МПС е с прекратена регистрация на 24.09.2025 г. по чл. 143, ал. 10 от ЗДвП. В заповедта е посочено, че собственикът е уведомен на 24.08.2025 г. Деянието е квалифицирано като нарушение по чл. 175, ал. 3 ЗДвП. Със заповедта е наложена ПАМ на водача.

Като част от административната преписка по делото е представен Акт за установяване на административно нарушение (АУАН) Серия ГА № 4165112, съставен на 06.12.2025 г. срещу Б. В., за това, че на 06.12.2025 г. към 13:54 ч. управлява автомобил с рег. [рег.номер на МПС], който е със служебно прекратена регистрация на 24.09.2025 г. във вр. чл. 143, ал. 10 от ЗДвП. Посочено е, че с това В. виновно е нарушил чл. 140, ал. 1, пр. 1 от ЗДвП – управлява МПС, което не е регистрирано по надлежния ред.

От представената на л. 21 справка за процесното МПС се констатира, че същото е с прекратена регистрация – без ГО считано от 24.09.2025 г. 04:25 часа, като основание е отбелязано „прекратяване по чл. 143, ал. 10 ЗДвП при уведомление от ГФ без ГО“. В графа „Други“ на същата справка е отбелязано следното: „4704/29.08.2025 г. /уведомен на 24.08.2025 г., поделение: отдел Пътна полиция – СДВР“. По преписката липсват доказателства за уведомяване на собственика на автомобила В. С. Г..

При така установената фактическа обстановка съдът намира от правна страна следното:

Жалбата е подадена в срока по чл. 149, ал. 1 АПК, от активнолегитимирано лице, срещу подлежащ на оспорване индивидуален административен акт, поради което е процесуално допустима, като разгледана по същество е основателна.

Съгласно чл. 168, ал. 1 АПК съдът преценява законосъобразността на оспорения административен акт на всички основания по чл. 146 АПК, а именно: дали актът е издаден от компетентен административен орган и в установената форма, спазени ли са административно-производствените правила и материално - правните разпоредби по издаването му, съобразен ли е актът с целта на закона.

Съгласно чл. 172, ал. 1 от ЗДвП, принудителните административни мерки по чл. 171, т. 1 се прилагат с мотивирана заповед от ръководителите на службите за контрол по този закон съобразно тяхната компетентност или от оправомощени от тях длъжностни лица.

Оспорената заповед за налагане на ПАМ е издадена от компетентен орган, съгласно заповед № 513з-3082 от 22.07.2025 г. на директора на ОДМВР – С., поради което не са налице основания за отмяната ѝ в условията на чл. 146, т. 1 от АПК.

Съгласно разпоредбата на чл. 171, ал. 1 от ЗДвП, принудителните административни мерки се налагат за осигуряване безопасността на движението по пътищата и за преустановяване на административните нарушения по този закон. Волеизявлението за налагане на принудителна административна мярка се обективира в заповед, която има характер на индивидуален административен акт по смисъла на чл. 21, ал. 1 от АПК и се издава съобразно изискванията на този кодекс, като специалният закон въвежда и изрично изискването същата да е мотивирана.

Обжалваната заповед е постановена в предписаната от закона форма, като са изложени фактически и правни основания съобразно изискването на чл. 59, ал. 2 от АПК.

Съдът не установи да са били допуснати съществени нарушения на административнопроизводствените правила при налагането на ПАМ. Същата обаче е постановена в противоречие с материалния закон и неговата цел.

Очертаните в ЗППАМ обективни и субективни признаци са тези на административното нарушение по чл. 140, ал. 1 от ЗДП, на което съответства разпоредбата на чл. 175, ал. 3 от ЗДП, установяваща санкция на посоченото неправомерно поведение.

При проверката на ЗППАМ за съответствието му с материалния закон съдът дължи изследване на

въпроса дали адресатът е извършил нарушението по чл. 140, ал. 1 от ЗДвП, т. е. дали на посочените време и място е управлявал МПС, което не е регистрирано по надлежния ред – в случая дали управляваното от жалбоподателя МПС, което е собственост на трето лице, е било със служебно прекратена регистрация по реда на чл. 143, ал. 10 от ЗДвП, поради липса на валидна задължителна застраховка "Гражданска отговорност" на автомобилистите. Това е така, защото без доказано административно нарушение, ПАМ не би имала своето законово основание. Законодателят не е обвързал издаването на ЗППАМ със съставяне на АУАН, за разлика от издаването на наказателно постановление, но с оглед на създадената чрез разпоредбата на чл. 189, ал. 2 от ЗДП е създал облекчен за органа ред на доказване на нарушението, тъй като размества тежестта на доказване – не органът доказва нарушението, а адресатът на акта доказва неосъществяването му. Съставянето на АУАН, за да се гарантира констативната му функция, става при спазване на едно административно производство, при което предвиден в закон административен орган има компетентността да удостовери по официален начин осъществяването на даден факт или деяние – така Решение № 11240 от 18.07.2019 г. на ВАС по адм. д. № 15582/2018 г., VII о.

Материалната доказателствена сила на АУАН обаче не се разпростира досежно това дали процедурата по прекратяване на регистрацията на МПС е предприета и приключена законосъобразно, както и дали водачът на МПС, който не е собственик на управляваното МПС, е действал умишлено.

Спецификата на случая изисква анализиране на нормативната основа, установяваща правната рамка на прекратяване на регистрацията на МПС при липса на валидно сключена задължителна застраховка "Гражданска отговорност" на автомобилистите.

Според чл. 143, ал. 10 от ЗДП, служебно се прекратява регистрацията на МПС, за които е получено уведомление от Гаранционния фонд по чл. 574, ал. 11 от Кодекса за застраховането (КЗ). Такава е редакция с последното изменение с ДВ, бр. 64 от 2025 г., в сила от 07.09.2025 г., с което се заличи изискването за уведомяване на собственика на превозното средство при прекратяване на регистрацията.

Уведомлението по чл. 574, ал. 11 от КЗ е автоматично генерирано от информационния център на Гаранционния фонд (глава 53 от КЗ) съобщение, с което органът по ал. 1, т. 1 (компетентният орган по регистрацията на превозните средства в РБ) бива уведомен да прекрати регистрацията на превозното средство. Уведомлението обаче се изпраща до компетентните органи, когато в срока по ал. 10 не са били представени доказателства за сключен договор за задължителна застраховка "Гражданска отговорност" на автомобилистите.

Според чл. 574, ал. 10 от КЗ, информационният център уведомява собствениците на превозни средства, за които не е сключен договор за задължителна застраховка "Гражданска отговорност" на автомобилистите или сключеният застрахователен договор е бил прекратен и не е подновен, и им дава срок 14 дни от датата на изпращане на уведомлението да представят доказателства за наличието на сключен и действащ застрахователен договор за тази застраховка.

По делото липсват доказателства за изпратено от Гаранционния фонд до собственика В. Г. уведомление и че от датата на получаването му до изпращане на уведомлението до МВР е изтекъл 14-дневният срок, в който собственикът е имал право да представи доказателства за наличието на сключен и действащ застрахователен договор. Ако собственикът бездейства в указания от закона срок (който трябва и да е посочен в уведомлението), то след изтичането му изпращане на уведомлението на компетентния орган би било изцяло съобразено със закона.

Вярно е, че от текста на чл. 143, ал. 10 от ЗДП отпадна изискването за уведомяване на собственика за прекратяване на регистрацията, което до датата на изменението се изискваше да

бъде изпратено от компетентния по регистрация орган, но това задължение продължава да съществува в Наредба № I-45 от 24.03.2000 г. за регистриране, отчет, спиране от движение и пускане в движение, временно отнемане, прекратяване и възстановяване на регистрацията на моторните превозни средства и ремаркета, теглени от тях, и реда за предоставяне на данни за регистрираните пътни превозни средства (Загл. изм. и доп. - ДВ, бр. 105 от 2002 г., изм., бр. 67 от 2012 г., бр. 20 от 2018 г.), която в чл. 18б, ал. 2 разпорежда изпращане на уведомление до посочения в регистъра собственик в случай на служебно прекратяване на регистрация. В разглеждания случай е мислимо да се приеме, че разпоредбата на чл. 18б, ал. 2 от Наредба № I-45 от 24.03.2000 г. не следва да бъде прилагана на основание чл. 15, ал. 3 от Закона за нормативните актове, тъй като противоречи на нормативен акт от по – висока степен.

В този случай обаче се поставя въпросът откога собственикът е бил в обективна възможност да узнае за прекратяване на регистрация, доколкото за фактическото прекратяване не се издава изричен акт, а изпратената от Гаранционен фонд информация по реда на чл. 24 от Наредба № 54 от 30.12.2016 г. за регистрите на Гаранционния фонд за обмена и защитата на информацията и за издаването и отчитането на задължителните застраховки по чл. 461, т. 1 и т. 2 от Кодекса за застраховането се обработва изцяло автоматично и системата на сектор "Пътна полиция" дерегистрира автомобила по реда на чл. 18б, ал. 1, т. 8 от Наредба № I-45 от 24.03.2000 г.

Правната регламентация, дори и след изменението ѝ от 2025 г., налага съобразяване със задължителните указания по тълкуване и прилагане на закона, дадени с Тълкувателно постановление № 2 от 05.04.2023 г. на ОСС на НК на ВКС по тълкувателно дело № 3/2022 г., Първа и Втора колегии на ВАС, според което при неуведомяване на собственика за служебно прекратената регистрация, той не би могъл да съобщи този факт и на всяко лице, на което е предоставил управлението на автомобила. Р. на МПС с прекратена регистрация не е общодостъпен, поради което трето лице, което поема управлението на МПС, е в обективна невъзможност да разбере статуса на МПС. Вярно е, че по регистрационния номер на МПС може да се направи справка дали за конкретното МПС и към конкретен момент има действаща задължителна застраховка "Гражданска отговорност" на автомобилистите, но липсата на такава не води до автоматичния извод, че МПС е с прекратена регистрация, още повече управлението на МПС без задължителна застраховка "Гражданска отговорност" е отделно основание за налагане на ПАМ – чл. 171, ал. 1, т. 1, б. "е" от ЗДВП.

По изложените съображения съдът приема, че жалбоподателят, като водач на МПС, не е осъществил вмененото в оспорената заповед нарушение по чл. 175, ал. 3 от ЗДП, поради което наложената му ПАМ е незаконосъобразна, тъй като се явява лишена от основание.

Предвид горното не са налице предвидените в закона предпоставки за налагане на процесната ПАМ, нито същата е в съответствие с преследваната от закона цел.

С оглед изложеното, настоящият състав намира жалбата за основателна, а оспореният административен акт за незаконосъобразен, което налага неговата отмяна.

Воден от горното и на основание чл. 172, ал. 2, предл. второ от АПК, Административен съд – София град, Трето отделение, 44 състав,

Р Е Ш И:

ОТМЕНЯ заповед за прилагане на принудителна административна мярка № GRAM - 2131901 от 06.12.2025 г., издадена от В. Ц. С. – инспектор към РУ - К., ОДМВР - С., с която на Б. К. В., ЕГН – [ЕГН], е наложена ПАМ по чл. 171, т. 1, буква "з", подб. гг) от ЗДВП.

Решението е окончателно.

СЪДИЯ: